

angażują się w życie społeczne organizując okazjonalne spotkania t.j.: Dzień Babci i Dziadka, bal karnawałowy, Dzień Kobiet, Dzień Dziecka, dożynki czy zawody strażackie. W poprzednich latach Koło Gospodyń Wiejskich prężnie organizowało spotkania wieczorne w okresie jesienno – zimowym, podczas których Panie nabywały umiejętności kulinarne, krawieckie i manualne. Spotkania miały również na celu integrację mieszkanki wsi. OSP powstała w 1921 roku. W 2011 roku jednostka będzie obchodzić 90- lecie swego istnienia. Obecnie liczy 60 ochotników, podzielonych na 4 drużyny. Do największych osiągnięć należą czołowe miejsca w Gminnych Zawodach Sportowo – Pożarniczych. Prężnie działająca jednostka skupiająca wielu aktywnych ludzi. To dzięki ich postawie na wsi wiele się dzieje. Ochotnicy włożyli wiele starań w remont świetlicy wiejskiej wykonując znaczną część prac w czynach społecznych. Praktycznie odremontowano w ten sposób całą część wewnętrzną sali wiejskiej.

Rysunek 4. Zwycięski wieniec dożynkowy, przygotowany przez mieszkańców Stajkowa.
Źródło: L. Helwich

Mieszkańcy rokrocznie wystawiają reprezentację do rywalizacji w konkursach gminnych tj. „Turniej Wsi”, „Najpiękniejszy wieniec dożynkowy”. Miejszem integrującym mieszkańców jest sala wiejska, która znajduje się przy drodze powiatowej nr 1349.

Chodzenie po dyngusie.

W drugi dzień Świąt Wielkanocnych grupa przebranej młodzieży, na której czele idzie słomiany chochoł, baba i muzykant, chodzi od domu do domu, polewa domowników wodą i smaruje ich twarze na czarno. Domownicy, jak i napotkani przechodnie, mogą się uchronić od psikusy ze strony przebierańców dając im drobne datki. Tak zachowany zwyczaj stanowi rzadkość na wsi polskiej i może świadczyć o głębokim związku mieszkańców z tradycją ludową. Jest też świadectwem znacznej integracji mieszkańców i potrzebą tożsamości lokalnej.

II. Inwentaryzacja zasobów

1. Zasoby przyrodnicze

1.1 Lasy

Na terenie wsi Stajkowa występują częściowo lasy będące własnością prywatną. Ich powierzchnia wynosi 72,95

1.2. Wody powierzchniowe

Na terenie Stajkowa jedynym zbiornikiem wodnym jest niewielki staw, który jest sporym urozmaiceniem zagospodarowania przestrzennego wsi. Jego stan jest dobry a linia brzegowa jest uporządkowana.

Rysunek 4. Staw w Stajkowie
Źródło: L. Helwich

Przez wieś przepływa niewielka rzeka Gulczanka, która stanowi lewobrzeżny dopływ Noteci uchodzący w 77,1 km jej biegu, całkowita długość cieku wynosi 31,6 km, rzeka odwadnia obszar o powierzchni 107,1 km². Pod względem administracyjnym zlewnia Gulczanki leży w północno-zachodniej części województwa wielkopolskiego (powiat czarnkowsko-trzcianecki).

Na wysokości Stajkowa Gulczanka przyjmuje swój pierwszy większy prawy dopływ, Lubaską Strugę. W najnowszym podziale hydrograficznym dopływ ten jako Lubaska Struga nie funkcjonuje. Pierwotnie dopływ brał swój początek z Pagórków Czarnkowskich, na północy od Jeziora Dużego, następnie przepływał przez te jezioro, i płynąc dalej na południowy zachód, doliną przyległą od północy do Ozu Lubaskiego, wpływał do Gulczanki w Stajkowie.

Od Stajkowa Gulczanka wpływa i odwadnia terasę wysoką Pradoliny Noteci. Na odcinku Stajkowo – Nowina – Antoniewo Gulczanka opływa końcową część Ozu Lubaskiego, która to część jest rozczłonkowana i rozdzielona zagłębieniem bezodpływowym. Zagłębienie to jest zabagnione, a w centralnej jego części zlokalizowane jest Jezioro Długie Błota. Od południa dopływa system rowów melioracyjnych, odwadniających lewą część obszaru dorzecza od okolic Miłkowa aż do Nowiny. Od Stajkowa również Gulczanka wpływa w obszar lasów Puszczy Noteckiej.

1.3. Formy ochrony przyrody

W miejscowości Stajkowo brak jest obiektów objętych ochroną przyrody. Największym walorem przyrodniczym jest stary park, żwirownia oraz niewielki staw znajdujący się w północno – zachodniej części miejscowości, który jest utrzymany w dobrym stanie.

Park w Stajkowie zachowany w zespole dworsko – parkowym spośród pozostałych założeń parkowych na terenie gminy Lubasz zasługuje na szczególną uwagę. Założony w XIX w. na obszarze ponad 10 ha składał się pierwotnie z dwóch części: z właściwego parku krajobrazowego oraz parku leśnego. W historycznych przekazach z 2 poł. XIX w. park w Stajkowie wymieniany jest jako przykład sztuki ogrodowej.

Rysunek 5. Elementy zachowanego parku w Stajkowie.

Źródło: L. Helwich

2. Zasoby kulturowe

2. 1 Zabytki architektury sakralnej i miejsca kultu religijnego

Na obszarze wsi Stajkowo zachował się cmentarz ewangelicki utworzony przez niemieckiego właściciela wsi w 2 poł. XIX w. Cmentarz obecnie należący do wsi Stajkowo znajduje się ok. 1 km. na wschód od zabudowań wiejskich. Najstarszy zabytkowy nagrobek pochodzi z 1918 roku.

W Stajkowie znajduje się kapliczka w formie prostopadłościanu uwieńczona wieżyczkami zakończonymi krzyżami. Całość kapliczki jest murowana z czerwonej cegły, w jej głównej części znajdują się cztery nisze, w których umieszczone są figury świętych Pańskich.

Pierwsza kapliczka została postawiona w latach 1897-98. Inicjatorem jej postawienia był sołtys wis - Michał Granops. Zdobią ją cztery postacie święte: Matka Boża, św. Wawrzyniec, św. Józef i św. Piotr. Postać ostatniego świętego jest tutaj jedyna na terenie gminy.

Rysunek 6. Kapliczna w Centrum Stajkowa.

Źródło: L. Helwich

W 1907 roku Polacy stawiali opór germanizacji. W szkołach nie chciano się uczyć w języku niemieckim. Na znak protestu żona nauczyciela ze stajkowskiej szkoły zabrała wszystkie dzieci pod figurę, gdzie śpiewano „matko nie opuszczaj nas”. W maju odprawiano różaniec i śpiewano do Matki Bożej, a 10 sierpnia do św. Wawrzyńca. Zbierała się tam cała młodzież z lampionami.

Podczas II wojny światowej figura została wysadzona, a krzyż wyrzucony do rowu z woda. Głuchoniema pani Michalska wyjęła w nocy krzyż i schowała go w swojej stodole. Później pan Wicher w nocy zawiózł go do kościoła, gdzie przetrwał wojnę.

Tuż po wojnie mieszkańcy wsi Stajkowo zwołali zebranie wiejskie, na którym postanowiono, że wspólnie wybudują nową figurę. Cegły do budowy przywieziono z tzw. Piprowizny, resztę potrzebnych materiałów kupili mieszkańcy i sami wybudowali kapliczkę.

Rysunek 7. Krzyż w Stajkowie

Źródło: L. Helwich